

Vždycky jen ty

Trpělivost lásku přináší...

CHLOE LIESE

FRAGMENT

Vždycky jen ty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chloe Liese

Vždycky jen ty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vždycky
jen ty

CHLOE LIESE

Přeložila Alžběta Kalinová

FRAGMENT

Always Only You

Copyright © 2020 by Chloe Liese. All rights reserved.

Translation © Alžběta Kalinová, 2025

Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2025.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7575-4

ISBN e-knihy 978-80-253-7602-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7603-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7585-3 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být reprodukována nebo jakkoli použita bez výslovného písemného souhlasu vydavatele s výjimkou krátkých citací použitých v knižní recenzi. Jedná se o fiktivní příběh. Jména, postavy, podniky, akce, místa i události v ní popsané jsou buď dílem autorčiny fantazie, nebo použity v rámci smyšleného děje. Jakákoli podobnost se skutečnými lidmi, ať už žijícími či zesnulými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Poznámka autorky

obsahuje spoilery

V románu se vyskytují otevřeně popsané sexuální a intimní scény. Jedna z hlavních postav trpí poruchou autistického spektra a chronickou revmatoidní artritidou. Doufám, že na základě mých vlastních zkušeností a zkušeností beta čtenářů se mi obě tato témata podařilo popsat s respektem, který si zaslouží.

Věnováno všem, kteří nezapadají.

Jste nádherní. Patříte sem.

Vždycky.

„Chybí vám pouze trpělivost –
anebo to nazývejme působivěji – naděje.“

- Jane Austenová, *Rozum a cit*

KAPITOLA 1

Frankie

Playlist: „Better By Myself,“ Hey Violet

Ren Bergman je jako reklama na dobrou náladu.

Za ty tři roky, co ho znám, jsem ho viděla bez úsměvu celkem *dvakrát*. Poprvé ležel v bezvědomí na ledu, což se asi počítá jenom sotva, a podruhé, když se k němu davem prodrala nějaká úplně šílená fanyнка, co na něj ječela, že si nechá na přirození vytetovat jeho podobiznu, protože – a teď cituju – „Můžu aspoň snít.“

Ovšem až na ty dva necharakteristicky neusměvavé okamžiky je Ren od chvíle, kdy jsem ho poznala, jako sluneční paprsek. A ačkoli já sama jsem spíš bouřkový obláček, uznávám, že Renova schopnost dělat lidem radost ve stylu nadopovaného Santy, mi dost usnadňuje život.

Jakožto manažerka sociálních médií pro tým L.A. Kings to nemám zrovna snadné. Možná jste už slyšeli, že hokejisté nepatří zrovna k těm nejzdvořilejším lidem. Když vám platí miliony dolarů za to, že můžete hrát svoji oblíbenou hru a současně se opakovaně vracet do dětství – *tref to, práskni do toho, strč do tamtoho* –, člověku to nevyhnutelně přifoukne ego.

Když vám štěstí přeje, přijde popularita a přívál půvabných příznivkyň – což situaci moc neulehčuje. Uznávám, teď jsem použila trochu moc slov na „p“. Prostě mám ráda aliteraci.

Takže zatímco PR oddělení má tu příjemnou povinnost hasit maléry, které hráčům kazí obrázek ve veřejném mínění, na mých bedrech spočívá každodenní rutina budování profilu našeho týmu

na sítích. Od hráčů se tak prakticky nehnu na krok a s iPhoneem v ruce je za užití postupů schválených PR oddělením přibližuju fanouškům. Třeba neformálními rozhovory, vtípky, nevinnými žertiky, fotkami, různými gify a sem tam dokonce i nějakým virálním memem.

Navíc dokumentuju neformální charitativní výjezdy, prostřednictvím kterých se snažíme dostat i ke znevýhodněným fanouškům. Sice to nemám přímo v popisu práce, ale jsem zarytým zastáncem přesvědčení, že je třeba snažit se rozbít stigma ohledně odlišností, které vedou k ostrakizaci. Proto své snažení směřuju i tímto směrem. Nechci jen, aby se náš hokejový tým zalíbil svým fanouškům. Chci, abychom byli týmem, který své fanoušky přímo vede k tomu, aby sami posouvali hranice otevřenosti.

Zním jako andílek, že ano? Pravdou však je, že za andílka mě nikdo v týmu nepovažuje. Vlastně mám úplně opačnou pověst. Říkají mi Šílenej Frank. A ačkoli se tahle pověst zakládá na polopravdách a mnoha nedorozuměních, rozhodla jsem se s tím smířit. Nakonec je to tak pro všechny snazší.

Své povolání vykonávám s přísným a nepřístupným výrazem. Jednám přímočaře a věcně. Mám ráda zajeté pořádky, soustředím se čistě a jen na práci a od hráčů si rozhodně udržuju odstup. Ano, většinou spolu vycházíme. Ale jako žena, která se téměř neustále nachází ve společnosti dvaceti testosteronem nasáklých sportovců, musíte mít nastavené hranice. Kluci v týmu sice vědí, že kopu za ně, ale zároveň i to, že Frankie je bouře, k níž není radno se moc přibližovat, pokud nechcete schytat úder bleskem.

A stejně jako spolu po nebi sem tam putují bouřková mračna i paprsky slunce, tak spolu fungujeme i já s Renem. Kdykoli chce PR hrát v první lajně, přijde s nějakým *skvělým* nápadem a já se musím postarat o zametení puku do sítě na našich útech – promiňte mi ty sportovní metafory –, vím, že Ren je můj člověk.

Hodila by se nějaká přehnaně humorná scéna ze šaten na podporu městem financovaných sportovních programů? Hned je tu

Ren, který se zářivým úsměvem sehraje všechno, o co ho požádáte. Jde snad o focení ve prospěch místního útulku? Ren bez okolků strpí, že mu sladká kotátka zarývají drápky do obřích svalů na ramenou, nebo že mu štěňátka olizují bradu ve snaze získat si jeho pozornost. A ještě se na ně na všechny bude usmívat od ucha k uchu jako sluníčko.

Občas se mi z toho doslova zvedá žaludek. Pořád ještě je mi špatně, když si vzpomenu, jak Ren seděl vedle malé holčičky, co trpěla rakovinou. Sám byl bledý jako stěna, protože se bojí jehel, ale stejně jí vykládal ty nejotřepanější vtipy na světě, zatímco daroval krev ve stejnou chvíli, kdy ona přišla na pravidelné náběry. Aby mohli být stateční společně.

Představte si, jak se nad tím všechny ženy rozplývaly.

Neměla bych si stěžovat. Neměla bych. Po pravdě řečeno, ten chlap je jako neustále skórující, usměvavá, metr devadesát vysoká mašina štěstí, která mi neskutečně usnadňuje práci. Jenže morous jako já snese jen určité množství úsměvů. A Ren mě už tři roky tlačí za hranice mých možností.

Zrovna procházím šatnou a mračím se na telefon, jehož prostřednictvím to právě nandávám jednomu z trollů na twitteru. Všude kolem mě jsou polonahá mužská těla. Viděla jsem je už tisíckrát, nemohla by mě zajímat mň, když vtom...

„Au,“ zavrčím, protože jsem právě obličejem narazila přímo do jednoho nahého svalnatého hrudníku.

„Promiň, Frankie,“ ozve se hlas a za ramena mě chytí dvě silné ruce. Přede mnou nestojí nikdo jiný než štístko Ren Bergman osobně. Tentokrát však na sobě nemá triko, což se nikdy nestává. Ren je ten nejskromnější ze všech hráčů.

Sama nejsem žádný trpaslík, takže mám tu čest zírat přímo do jeho vyrýsovaných prsních svalů. A taky plochých, tmavě zbarvených bradavek, které mu na vlhké kůži v chladném vzduchu pořádně ztvrdly. Pokusím se podívat jinam, ale moje oči jako by si dělaly, co chtějí, a místo toho začnou sjíždět pohledem níž a níž po

tom trojřaděm *nebo čtyřřaděm*, zkrátka solidně napěchovaném pekáči buchet na jeho břiše.

Polknu tak nahlas, že to snad musí být slyšet po celé šatně. „To... to je dobrý.“

No nazdar, můj hlas je najednou lascivní jako z eskortní služby.

Odkašlu si a nesmlouvavě od jeho těla odtrhnu oči. „Nic se nestalo,“ ujistím ho. „Moje chyba,“ dodám a zvednu ruku s telefonem. „Patří mi to, nemám se tu procházet s nosem zabořeným ve twitteru.“

Ren se usměje, čímž mou náladu pošle ještě níž pod bod mrazu. Mozek toho chlapa musí denně produkovat snad tolik dopaminu, jako ten můj v součtu za celý rok.

Ren si dlaní přejede po strništi, které si hráči nechávají narůst do play-off, načež se poškrábe na zátylku. Za ty roky jsem zjistila, že to je takový tik, který u něj značí nervozitu. Jak se drbe, napne se mu biceps i zaoblený ramenní sval. Snažím se nezírat na jeho masivní zádové svaly, které mu tvarují postavu do úctyhodného věčka a přimykají se mu k žebrům těsně nad pevným, štíhlým pasem.

Ten pohled pro bohy mi však v hlavě způsobí krátkodobý výpadek systému, takže dokážu myslet jen na dvě slova, která mi mozek opakuje pořád dokola jako nějaký refrén.

Páni. Svaly.

Musí to být tím, že ačkoli zbytek hráčů by šlo v podstatě označit za nudisty, Ren vždycky zmizí do sprchy a vrátí se v čistém obleku s košilí i kravatou. Tolik jsem z nahého těla Rena Bergmana ještě nikdy neviděla. Nikdy.

Taky že na něj zírám, jako bych k němu měla přikované oči.

„Nejsi zrovna oblečený,“ vyhrknu.

Ren se začervená a opře si ruku v bok. „Pravda,“ souhlasí, nakloní se ke mně a zvedne spiklenecky obočí. „To víš, jsme v šatně.“

Mám co dělat, abych odolala nutkání ho do té jeho bradavky štipnout. „Neutahuj si ze mě, Bergmane, nenechal jsi mě domlu-

vit,“ zavrčím a o krok couvnu, protože ten chlap fakt úžasně voní. Čerstvým mýdlem s kořeněnými tóny. A něčím omamně mužným. „Ty se tu běžně neprocházíš polonahý jako...“

Vtom se kolem nás protáhne Kris i se svou nahou řití, hravě vypískne a cestou Rena švihne ručníkem. Zvednu směrem k tomu paku ruku. „Vida, Schar jako by to dořekl za mě.“

Ren zrudne ještě víc a pohledem uhne stranou. „Máš pravdu, normálně tu takhle nepochoduju. Jen jsem si něco zapomněl.“

„Copak? Oblek máš přímo tam.“ Vidím ho viset těsně u sprch. Chytré. Horká pára pomůže vyhladit zmačkaná místa.

Zatraceně, teď začnu myslet na to, jak si Ren dává horkou sprchu.

„No, vlastně...“ koktá. „Zapomněl jsem to, co se obléká *pod* něj.“ „Aha.“

I mně stoupne do tváří horkost. Bože. No jistě. Ten chlap si zapomněl vzít boxerky – *úúú, nebo možná slipy*? Musím přestat takhle uvažovat! –, a já ho tu držím jako španělská inkvizice.

Jako by mi četl neřestné myšlenky, zadívá se na mě těma svýma nepřírozeně pronikavýma očima. Jsou téměř kočičí a mají stejně světlou barvu jako led, po němž bruslí. „Tak já si pro ně zajdu...“

„Bezva nápad,“ řeknu a couvnu na stranu. Na tu stejnou jako Ren. Oba se přiškrceně zasmějeme, načež se mi Ren zkusí vyhnout z druhé strany. Ve stejnou chvíli jako já jemu. „Proboha,“ zamručím. Takový trapas. Kdybych se uměla propadnout do země, tuhle chvíli by to dost zachránilo.

„Dobrá,“ uklidní mě Ren a položí mi teplé dlaně na ramena. Jemně. Jaký rozdíl od většiny kluků z týmu, kteří do mě v jednom kuse vrážejí jako Hulk. Jako by to ani neuměli jinak. Když do mě vrazí oni, vždycky sebou trhnu, ale v Renově pohybech je něco ladného a kontrolovaného.

„Já to vezmu tudy,“ navrhone, „a ty můžeš tudy.“

Posuneme se jako otočné dveře a konečně se kolem sebe protáhneme. Ráda bych řekla, že když Ren odcházel, neohlédla jsem

se na jeho pozadí vykreslené v těsném objetí ručníku. Ale obvykle nelžu.

„Fraaankiiiiie,“ zaječí na mě nepříjemný hlas.

Hlas Matta Maddoxe. To je zlý jin Renova dobrosrdečného jangu.

„Bože, dej mi sílu,“ zabručím si pro sebe.

Kdybychom se vrátili k té naší malé přírodní metafoře, v níž já jsem bouřkový mráček a Ren sluneční paprsek, dalo by se říct, že Matt je sirný gejzír, před kterým každý prchá. Zatímco Ren je příjemný a vždy dokonalý gentleman, Matt je, ve zkratce řečeno, něco jako přírodní katastrofa na vrcholu trapnosti.

Přizene se přes šatnu až ke mně, ne poprvé. Ani zdaleka ne poprvé.

Jelikož vím, co mě čeká, schovám telefon do kapsy a připravím se dýchat pusou. Na smrad v šatně jsem zvyklá, ale těsně po zápa-se voní chlapci extra vyzrálé a já mám poněkud citlivý nosík. Pravidelně mi tu bývá na zvracení.

Matt mě svou smradlavou paží obejmě kolem ramen a trhne se mnou. Zatnu zuby a snažím se neucuknout. „Kde máš telefon? Mám dojem, že potřebujeme selfie, Frankie.“

Vykrouťím se mu a couvnu z jeho dosahu. „A já myslím, že ty potřebuješ sprchu. Dělej svou práci, Maddoxi, a nech mě dělat tu mou.“

Matt si zajede rukou do zpocených tmavých vlasů a povzdechne si. „Jednou tě stejně zlomím.“

„Jsem dost tvrdý oříšek, šampione,“ ujistím ho, otočím se, vytáhnu z kapsy telefon, otevřu fotoaparát a zvednu ho nad hlavu, takže Matt v záběru není, zato pánové za námi ano. Nikdo z nich už není úplně nahý. Sem tam vykukuje nějaká odhalená hrud', ale většina už má na sobě obleky. Tyhle obrázky fanoušci doslova žerou. „Úsměv!“

Všichni se na mě podívají a nasadí široké úsměvy, jakmile zavěším: „Sýr!“

Mám je dobře vycvičené.

„Díky,“ schovám telefon zpět do kapsy a zamířím k východu. „Nezapomeňte na plánovaný drink – ne deset – a večeri u Louieho. A jestli se zas chystáte ožrat, jeďte domů uberem.“

Za zvuku sborového „*Rozkaz, Frankie!*“ otevřu dveře poháněna příjemným pocitem, že můj život je organizovaný, smysluplný a předvídatelný. Přesně jak to mám ráda.

U Louieho si sundám blejzr a v očekávání objednaného jídla si vyhrnu rukávy. Masné pokrmy z baru sice nejdou zrovna dohromady s obleky, jenže když po zápase musím udělat všechnu práci, nikdy se nestihnu převléct, takže většinou zůstanu ve svém běžném pracovním úboru.

O zápasových dnech nosím stejně jako ostatní zaměstnanci a hráči formální oblečení. Pokaždé stejné, na každý zápas. Černý vypasovaný blejzr, dámské oblekové kalhoty ke kotníkům a bílou košili s černými knoflíčky. Zkrácený střih kalhot dává vyniknout teniskám Nike Cortez v našich týmových barvách – černé a stříbrné. I nehty si lakuju na černo. Jen na prostředníček přidávám lehký stříbrný poprašek, díky čemuž můžu lidi odpálkovat extra stylově. Můj look připomíná Wednesday Addamsovou a má podobně odpuzující efekt. Záměrně. Lidé mě nechávají na pokoji. A tak to mám ráda.

„Dvojitý cheeseburger,“ zahlásí Joe, náš barman.

„Díky,“ kývnu na něj a přitáhnu si tác k sobě.

K Louiemu chodíme proto, že tam naše objednávky mají přednost. Horda hladových chlapů potřebuje po zápase jídlo dost *akutně*. Takže ani ne deset minut po příchodu se už můžu s vyhrnutými rukávy zakousnout do burgeru a nechat si stékat šťávu po zápěstích. Přidržím burger pěkně nad talířem, nakloním se k pití, vezmu do úst brčko a pořádně se napiju nealkoholického kořenového piva.

Bar u Louieho je jedním z těch nedocenitelných malých podniků v L.A., kde prodávají tradiční burgery a kterých s každým dalším rokem nesoucím se ve znamení chroupání granoly neustále ubývá. Přísahám, že když jsem se sem před čtyřmi roky přistěhovala, L.A. bylo ještě domovem mastných burgerů a pyšnilo se nejlepší streetfoodovou scénou na světě. Ale teď? Teď je to tu samý ovocný bar a všechno to ostatní, o čem GOOP vyhlásí, že vám to pomůže zploštit bříško.

Zatímco do mého bříška zvesela stéká šumivá limonáda, vytáhnou z burgeru nakládanou okurku a začnu ji chroupat samostatně. „Život je příliš krátký na to, aby se člověk vzdal burgerů.“

Willa na mě souhlasně zamručí. Chodí s Renovým bratrem Ryderem a každou sezonu se snaží přijet aspoň na pár zápasů, takže spolu nemluvíme poprvé. Zato si poprvé společně stýskáme na smutný fakt, že kulinářské tradice jižní Kalifornie prožívají ozdravnou kúru. Přesně řečeno, já si na to už pět minut v kuse monotónně stěžuju, zatímco Willa jí a mručí a zjevně se mnou souhlasí. Když se chytím nějakého tématu, často o něm dokážu mluvit déle než většina jiných. Už jsem zjistila, že někoho to nudí a jiné to vyloženě otravuje, ale občas se stane, že narazím na člověka, který projeví stejný zájem jako já.

Bohužel to většinou poznám až zpětně. Přísahám, že si to nevymyslím. Během monologu to vážně neodhadnu. Všichni jistě znáte to rčení, že když se člověk dobře baví, čas utíká jako voda. Jinak to vysvětlit nedovedu. Když se soustředím na něco, co mě zajímá, nedokážu myslet na jiné věci a nedochází mi, jak dlouho už mluvím.

Ale jelikož s Willou se už známe, vím, že s ní můžu být v klidu a že kdyby chtěla, buď mě nějak umlčí, nebo třeba změní téma hovoru. Ne že bychom se spolu vídaly nějak pravidelně – hraje profesionálně fotbal a je dost vytížená –, ale během těch několika zápasů, které s Ryderem stihli, jsme si pokaždé rozuměly.

„Tohle jsou úžasný burgery,“ pochválí je Willa s plnou pusou. „Nikdy bych se jich nedokázala vzdát. Trenérka by mě teda asi za-

bila, kdyby mě tady viděla, ale zatraceně, po dlouhém dni není nic lepšího než dát si dvojité cheeseburger. Je mi fuk, jakou vytvářím uhlíkovou stopu. Jen tu krávu pěkně poražte a naservírujte mi ji do břicha.“

Ryder, který sedí vedle ní a až dosud si povídal s někým jiným, se k ní nakloní. „Tu k životnímu prostředí necitlivou poznámku přehlédnu jenom proto, že skvěle líbáš, sluníčko. A taky proto, že nám stejně osmdesát procent času vařím rostlinnou stravu.“

Willa se na něj stydlivě usměje. „Občas bych chtěla, aby ty věcičky, co nosíš na uších, nefungovaly zas až *tak* dobře, Ryi.“

Ryder nosí naslouchátka, jichž si však v jeho hustých plavých vlasech sotva všimnu. Ryder je stejně jako Ren hezký chlap. Má krátké vousy, pronikavě zelené oči a Renovy lícní kosti. Spolu s Willou žijí až ve Washingtonu, kde Willa hraje za FC Reign. Bydlí kdesi uprostřed lesů. Když se na ně člověk podívá, dokáže si to skvěle představit. Ryder v kostkované flanelce, pohorkách a sepraných džínách působí jako zálesák. A Willa se k němu ve svém praktickém outfitu – univerzitní mikině, roztrhaných džínách a beze stopy líčení, již by zvýraznila velké jantarové oči nebo smyslné rty – dobře hodí. Navíc má neskutečné háro nespoutaných vln a kudrlinek. Nepoužívá žádný produkt, nemá žádný styling, všechno je to čistě divoká krása.

Willa je vůbec *přírodní* typ. Jak uvnitř, tak zvenčí. Přesně tenhle typ lidí vyhledávám. Ti, s nimiž si rozumím, většinou spadají do kategorie *jsem to, co vidíš*. V tom se Willa dost podobá mým kamarádkám tady v L.A., Annie a Lo. Sice pro mě není snadné se s někým spřátelit, ale mám pocit, že s praktickou a cheeseburgery milující Willou Sutterovou jsme na dobré cestě.

Jakmile se na ni Ryder usměje, Willa se rozzáří ještě víc. Významně odložím burger na tácek a namočím si hranolku do kečupu. „Tak už se polibte, prosím vás.“

Ryder se rozesměje. Pak dá Wille něžnou pusu na spánek a vrátí se zpět ke svému původnímu rozhovoru s Renem, naším kapi-

tánem Robem, brankářem Francoisem a s Linem, slibným obráncem z řad nováčků.

„Promiň,“ utrousí Willa, trochu zrudne a usrkne limonády. „Pořád ještě jsme v takové té fázi, která by se dala popsat jako *vážně tě miluju a vážně na to s tebou chci hned skočit*.“

S hranolkou v prstech mávnu rukou. „To já bych se měla omlouvat. Mluvím, aniž bych se zamyslela nad tím, co říkám, takže většina toho, co si můj mozek myslí, ze mě vypadne nahlas. Nechtěla jsem být nezdvořilá. Jste zamilovaní a šťastní. Nemáte se za co omlouvat.“

Willa se usměje a znovu se chopí burgeru. „Díky. Dřív mě taky znechucovalo vidět veřejné projevy lásky venku na ulici. Vždycky jsem si říkala něco jako: *To je vážně tak těžký nechat si ty intimnosti na doma?*“ S tím si znovu kousne do burgeru a dál mluví s plnou pusou. „Jenže pak jsem potkala Rydera a došlo mi, že s tím správným člověkem to doopravdy těžký je.“

Při jejích slovech mi sousto uvízne v krku. Představa, že by mě někdo mohl přitahovat do té míry, že bych si nemohla pomoci a *musela* bych ho milovat, mi přijde děsivá. Snažím se sice usmát a vypadat jako že nic, jenže se spíš tak trochu šklebím. Jakmile to zkusím napravit, dopadne to tak, že nejspíš vypadám, jako bych se měla každou chvíli pozvracet.

Willa se zasměje. „Tváříš se, jako bych ti právě řekla, že v housce nemáš maso, ale psí hovno.“

Bingo.

Odkašlu si a zadívám se na jídlo. „Já... já jenom...“ Vysvětlit můj postoj ke vztahům je složité. A ačkoli mám Willu ráda, tohle s ní rozhodně rozebírat nehodlám.

Maličko do mě šťouchne. „Klid, jenom si tě trochu dobírám,“ nakloní hlavu na stranu a dlouze se na mě zadívá. „Ty vztahům nefandíš?“

Zavrtím hlavou a ukousnu si další kus burgeru. „Ne, nijak zvlášť. Nic proti nim nemám, ale já sama se na vztah nehodím.“

„Chápu. Sama jsem proti nim byla dost vysazená, dokud jsem nepotkala tady dřevorubce,“ řekne a ukáže palcem přes rameno na skupinku, v níž se drží Ryder. Ren se zrovna směje nějakému jeho vtipu, čímž rozesměje i jeho.

Z profilu ti dva vypadají skoro jako dvojčata – až na to, že všechno na Renovi jako by na mě křičelo, abych se dívala jenom na něj. Neposedné zrzavé kadeře, protáhlý nos, ostře řezané lícní kosti. Plnovous, který se mu nějakým zázrakem daří udržovat v úhledném stavu, takže v něm pořád vidím náznak plných rtů, které se vesele usmívají. Kdykoli se směje, jiskří mu v očích. Navíc má ve zvyku se při tom chytat za hrudník a mírně se předklánět, jako by ho vaše zábavná poznámka zahřála opravdu až u srdce.

Je tak spokojený. Tak bezstarostný. Jaké to asi je, žít takhle? S takovou lehkostí?

To netuším. V minulých vztazích jsem vždycky byla oceňovaná jako *zátěž*. Jako soubor potíží, s nimiž je třeba se nějak vypořádat, komplikací, které je třeba vyřešit. Ani doma se mnou nejednali jako s člověkem, nýbrž jako s problémem. Tak jsem dospěla ke dvěma závěrům. Předně že se musím odstěhovat. A pak že v zájmu sebezáchovy bude nejlepší, když své srdce zamknu na zámek, abych nemusela stejné ponížení prožívat znovu a znovu.

Tak chodím v černé, neusmívám se a schovávám se za záclonu hustých tmavých vlasů a kilometr dlouhý seznam úkolů. Vítám metafory o čarodějnicích, chodím věčně podmrčená, a kdykoli to jde, místo pořádné odpovědi jen něco zabručím. Nepřátelím se se sousedy, neúčastním se týmových pikniků. Držím se v bezpečí své osamělosti, chladná a nedotknutelná.

Ze ztraceně dobrých důvodů. Už nikdy se sebou nenechám zacházet tak, jak se mnou bylo zacházeno.

Vtom mě Willa poplácá po ruce a hodí si do pusy hranolku. „Chceš vědět, co mě přimělo změnit názor?“

„Ani ne.“

To ji znovu rozesměje. „Frankie, Frankie, ty jsi naprosto k zublání. Rooney si tě zamiluje.“

„Rooney?“

„Moje nejlepší kamarádka z vysoké. Momentálně studuje na Stanfordu. Biomedicínské právo.“

Nějakým zázrakem se mi podaří udržet jazyk za zuby a nevyklopit jí, že bych taky ráda studovala právo. Ano, už před několika měsíci jsem si podala přihlášku na Kalifornskou univerzitu. Ano, vyplala jsem ji prakticky k dokonalosti. Ale ne, rozhodnutí o přijetí mi ještě nepřišlo.

Zamykám pusu na klíč a raději znovu srkám limonádu.

„Někdo z Bergmanovic klanu musí brzy slavit narozeniny,“ oznamuje mi právě Willa. Z toho, co si vzpomínám, že Ren říkal o své rodině, má skutečně neuvěřitelný počet sourozenců, z nichž většina pořád žije poblíž. Ren je jedním z hrstky sportovců, co spokojeně hraje za domovský tým a nikdy nechce vytáhnout paty z rodného města. Nejmenované rodače z New Yorku, která se záměrně přestěhovala na druhý konec země, to nedává vůbec žádný smysl.

„Ziggy, je to tak?“ řekne Willa, zvedne oči ke stropu a začne si v duchu procházet nějaký mentální kalendář. „Ano, příště je na řadě Ziggy. Když jsme se s Ryderem dali dohromady, hlavně potom, co jsme se přestěhovali do Tacomy, začala Rooney jezdit na všechny Bergmanovic rodinné oslavy, abychom měly čas se trochu vidět a probrat novinky. Je to jedináček a navíc extrovert, takže si jejich rodinu zamilovala a dnes je z ní něco jako čestný Bergman. Přijď na oslavu a můžeš se tam s Rooney seznámit.“

Limonáda mi zaskočí v krku. „To ne, proč bych tam chodila?“

Willa mě poplácá po zádech. „Protože jsem tě právě pozvala. Potřebuju na těchhle akcích trochu solidarity, Frankie. Jsou plné Bergmanů. A k tomu ještě Rooney. Nikdo z nich není takový mrzout a nepřizpůsobivec jako ty nebo já.“

„To měla být lichotka?“

„Potřebuju tam mít nějakou spřízněnou nevrlou duši. Vážně. Přijď. Ty a Ren jste přece kámoši. Jeho máma ho pořád přemlouvá, aby si konečně přivedl nějakou holku. Vsadím se, že by byla nadšená, kdyby ses tam ukázala.“

V těch pár Williných větách bylo tolik omračujících věcí, že se mi nějak nedostává slov. Tak jenom zamrkám a začnu si přesouvat hranolky po talíři.

Willa znovu zvedne svůj cheeseburger, ale než si znovu kousne, trochu se zamyslí. „Ještě poslední věc. Kdybys někdy hledala někoho, kdo by ti pomohl změnit pohled na vztahy, jsem tu pro tebe, platí? Jako jeden bručoun pro druhého. Stačí říct.“

KAPITOLA 2

Frankie

Playlist: „How to Be a Heartbreaker,“ MARINA

Ještě než stihnu na Willinu zneklidňující nabídku nějak odpovědět, zřítí se na barovou stoličku vedle mě Matt, mistr malicherných trapností. Cítím z něj pivo.

Matt se natáhne kolem mě a podá ruku Wille. „Ty jsi ta fotbalová hvězda, Renfordova švragová,“ plete jazykem.

„Na tak docela. Stačí Willa,“ řekne Willa, potřese mu rukou, rychle ji zas pustí a nenápadně si otře dlaň do džínů.

Vzápětí mi Mattova paže přistane kolem ramen s takovou tíhou, že div nespadnu do jídla. „Frankie, Frankie, Frankie,“ povzdechne si. „Kdy už si přestaneš hrát na ledovou královnu?“

Napřímím se ve snaze ho setřást, ale on mě akorát chytne pevněji. „Frankie. My oba přece víme, že mezi náma něco...“

„Sundej ze mě tu pracku, Matte, než ti rozdrtím koule bezovou hůlkou.“

Bezová hůlka říkám své holi.

Ano, je mi dvacet šest a používám při chůzi hůl. Vypadá jako z kouřového skla, ale ve skutečnosti je akrylová a dost cool. Navíc se skvěle hodí k mlácení pitomců jako Matt do rozkroku.

Matt mě pustí a zamračí se. „Já ti nerozumím. Jsi pořád tak ledová a rozehřátá zároveň.“

„Ne, to nejsem, Matte. Jsem pořád úplně stejně frigidní jako ten nejvýkonnější mrazák. Takže to na mě nezkoušej. Sice jsem holka, která se pravidelně nachází ve tvé blízkosti, nevrhá se po tobě

jako všechny ty rozhárané duše, co si na eBayi kupujou tvoje suspenzory, ale to ještě neznamená, že se s tebou tajně toužím vyspat.“

Matt se zamračí. „To jako vážně?“

„Vážně.“

„Co to s tebou je, Frankie?“ vykřikne Matt. Dost nahlas na to, aby všichni v našem salonku zmlkli a podívali se na nás.

„Myslím, že by sis měl zavolat uber.“

„Přijel jsem autem,“ zabručí Matt a mávne na Joea.

Joe vzápětí zamíří k nám. Podívám se na něj a neznatelně zavrtím hlavou. On se zastaví, otočí se a vrátí se k mytí sklenic.

Matt tiše zakleje. „To mi jako dáváš košem, Frankie?“

„Ano.“ Otočím se, omluvně se usměju na Willu a napiju se kořenového piva. Matta si už dál nevšímám. Jenže on mě ano.

„Frankie.“ Chytne mě za zápěstí tak nečekaně, že mi sklenice vyklouzne z ruky a ledový nápoj se mi rozprskne po košili.

„To by stačilo, Maddoxi,“ zasyčím otřeseně.

Vtom Matta popadne zezadu za košili něčí veliká ruka a strhne ho ze stoličky tak prudce, že se Matt zřítí k zemi. Ren se skloní pro moje sako, které spadlo na podlahu, a bleskově mi ho přehodí přes ramena. Pak se narovná a mně spadne brada.

Ren Bergman se *vůbec* neusmívá.

A Ren Bergman bez úsměvu, to je úplně jiný tvor. Ne, úplně jiný muž.

Jdi se vycpat, Eriku Rudý. Vystřídal tě úplně nový zrzavý vi-king, a Bůh mi pomáhej, pro krasavce se skořicovými vlasy mám vážně slabost. Dosud jsem se řídila světlem zářivek, v němž každý den pracujeme a které Renovým vlasům dává odstín takové lepší bronzové. Kdykoli jsem ho viděla, namlouvala jsem si, že ve skutečnosti není zrzavý bůh hokejové síně slávy, ale bronzově blondatý bůh hokejové síně slávy. Pomáhalo to. Trochu.

Ale teď se musím vyrovnat s fakty – Renovy vlasy mají dokonalou měděnou barvu zapadajícího slunce. A vztek, který mu právě šlehá z očí, je úplně stejně dechberoucí.

Zírám na neskutečně sexy Rena Rudého a v duchu se nutím zavřít pusy. Přišel čas probudit svou vnitřní feministku. Vztyčit hradby. Ren, který kvůli mně vytáhne do boje, by mě přece neměl až takhle rozhodit. Zvlášť s ohledem na mou minulost.

Demonstrace archaické mužské ochranné masky není sexy. Demonstrace archaické mužské ochranné masky není sexy. Demonstrace...

K čertu s tím, je to sexy a moje tělo to ví. Nemůžu to popřít o nic víc než fakt, že moje kalhotky s Harrym Potterem jsou právě teď mokré jako deštivý den v Bradavicích. Ren upře své úchvatné oči odstínu zimní modrošedi přímo na Maddoxe. Změří si ho ledově chladným pohledem a pak se znovu podívá na mě.

„Joe, utěrku, prosím.“ V jeho hlase zaznívá autoritativní podtón, který jsem u něj už mnohokrát slyšela na ledě, ale nikdy v rozhovoru, který by se týkal mě. Vzápětí s šimráním v podbřišku sleduju, jak k němu letí utěrka, Ren ji zachytí a vtiskne mi ji do ruky. „Tady.“

„Ehm, díky,“ zamumlám přihloupě a začnu si otírat košili. Už se začínám třást po celém těle, protože se mi studená mokrá látka lepí na kůži.

Vtom Ren klopýtne směrem k baru. Vzhlednu a zjistím, že do něj Matt strčil.

„Maddoxi,“ vyštěknu. „Už dost!“

Ren se otočí a popadne Matta pod krkem. „Ty ji kurva mučíš. Stačilo. Dej jí pokoj.“

Jsem v šoku. Ren nikdy nemluví sprostě. Nebo někdy možná ano, ale nikdy na veřejnosti nebo před spoluhráči. Místo toho používá legrační renesanční nadávky ze Shakespeara. *Prostopášnice. Utajený pelešníku. Morokvěte*. Říká je tiše, spíš si je mumlá pod vousy, ale já mám výjimečný sluch a od chvíle, kdy jsem zaslechla první, vždycky v jeho blízkosti natahuju uši a doufám, že uslyším další.

A co je na tom nejhorší? Jde mu to moc dobře. Kdykoli slyším některou z jeho nadávek, musím předstírat záchvat kašle, protože

jinak bych mohla vyprsknout smíchy nebo se dokonce usmát, takže moje pověst ledové královny by byla v tahu.

Ren dál drží Matta pod krkem. Nejspíš je čas zasáhnout, než náš nejproduktivnější hráč dostane distanc za nevhodné chování.

„To rytířství není nutné, Bergmane,“ řeknu mu. Pomalu vstanu ze stoličky a spolknou povzdech, protože moje kyčle hlasitě protestují.

Barové stoličky nemáme rádi, Frankie, křičí na mě moje klouby. *A ty to víš.*

Chytím Rena za paži a snažím se nevšímat si těch jemných, ohnivě zbarvených chloupků, pevných šlach a mohutných svalů. „Prosím, Rene. Je opilý. Nemá to cenu.“

„Jistě že to má cenu.“ Ren se na Matta zamračí a zatřeše s ním. „Kdybych mu dal pořádnou nakládačku, třeba by se poučil.“

„A dost,“ vmísí se do toho Rob.

Vydechnu úlevou. „Kdes byl?“

„Musel jsem na hajzl.“ Rob přinutí Rena, aby Matta pustil. „Člověk si na chvíli odskočí a vy se na sebe okamžitě vrhnete jako malí kluci. Ren Bergman řeší problémy násilím. V životě by mě nenapadlo, že se toho dočkám. Maddox si to určitě zasloužil, ale pojďme to vyřešit jako dospělí.“

Matt se na něj ušklíbne. „Bergman jenom žárlí.“

Promnu si pulzující místo mezi očima. „*Žárlení* by naznačovalo, že mezi námi je něco, co by nám mohl závidět, Maddoxi, což není.“ Nebo že by Rena vůbec zajímalo, kdo se mě pokouší sbalit. Proč by mělo?

„Teď mě poslouchej, Matthewe.“ Rob chytí Matta kolem ramen a odvede ho kousek stranou. „Zavoláš si ubera a pojedíš domů. Vyspíš se z toho. A zítra na tréninku se Frankie omluvíš.“

Rob se mi podívá přímo do očí a nakrčí obočí. Když jsem tu začala pracovat, nějakou dobu jsem si tohle jeho gesto vykládala tak, že se na mě nejspíš zlobí. Protože vůbec neumím číst v lidských výrazech.

Ptáte se, jak někdo s tak mizernými sociálními dovednostmi může pracovat se sociálními sítěmi? Jednoduše kouká na spousty sportovních rozhovorů a sitcomů, aby se naučil kontext a význam co největšího množství gest a výrazů. Ale někdy ani to nestačí a já se ztrácím. Pak se jednoduše musím zeptat. A přesně tak jsem to udělala s Robem. Proto už vím, že se tím beze slov ptá, jestli jsem v pohodě.

„Dobry,“ ujistím ho.

Rob kývne a odvede Matta pryč. Ren našťavaně sleduje, jak odcházejí. Pak se otočí ke mně a probodne mě ledovým pohledem svých očí. Ihned mi přeběhne mráz po zádech.

„Nestalo se ti nic?“ zeptá se mě tiše hlubokým, hřejivým hlasem.

„Nic mi není, Rene.“ Až na ty promáčené kalhotky s Harrym Potterem. A rozervané emoční hranice, protože jeho našťavané a ohnivě alter ego probudilo zapomenuté stránky mého já.

Opřu se rukou o stoličku, sehnu se pro kabelku a mávnu na Joea, že bych chtěla zaplatit. Ren mě dál sleduje. Jeho pohled rozpaluje mou kůži jako paprsky letního slunce. „Proč na mě tak zíráš?“ Ren sebou překvapeně trhne. „Promiň... mám o tebe starost.“

„Starost?“

„Chytil tě a celou tě polil.“

„Díky,“ přejedu si rukou po zmáčené košili. „Ani jsem si nevšimla.“

Ren si zmateně prohrábne vlasy až ke zvlněným konečkům. „Mohl ti ublížit.“

Podám Joeovi přes pult kartu a zadívám se na Rena. Lidé obvykle předpokládají, že si nedokážu poradit sama, zvláště když se na mě vrhne přerostlý opilý sportovec. Stejně jako Ren, který právě poukázal na mou fyzickou zranitelnost. Teď by se měly jako obvykle dostavit ponížení a vztek.

Jenže tentokrát nic.

Protože jak se na mě Ren dívá a já v duchu zpracovávám jeho slova, nemůžu si vybavit jedinou chvíli, kdy by se Ren choval nebo

mluvil tak, jako bych se o sebe nedokázala postarat sama. Nikdy mě nejistí zezadu, jako bych měla každou chvíli zakopnout. Nemluví se mnou, jako bych byla invalidní. Poznámka o tom, že mi Maddox mohl ublížit, nebyla narážkou na moji slabost. Odkazovala na to, že Matt zneužíval své síly.

Ren na mě upřeně hledí. Srdce mi buší v hrudi a v krku mám sucho.

Dál už to nesnesu. Uhnu pohledem, a když se k němu odvážím znovu otočit, Ren se mi dívá na pusou. Rty mi projede vlna horkosti, která pokračuje dál skrz hrdlo až do žaludku.

Vtom mi někdo položí ruku na záda. Neznám Willu tak dobře, abych mohla číst v jejím výrazu, ale naštěstí mě nenechá dlouho přemýšlet. „Doufala jsem, že uvidím v akci bezovou hůlku,“ poznáméná. „Jsi v pohodě?“

„Nejsi jediná, kdo je zklamáný. Ten chlap by si vážně zasloužil pořádnou ránu do koulí.“ Joe mi podá kartu a účtenku, kterou rozmáchle podepíšu. „Ale jo, jsem v pohodě, jenom unavená. Už pojedu domů.“

Ne že bych měla ponětí, jak se tam dostanu. Normálně jezdím všude autem a čas strávený v zácpách vyplňuju poslechem audioknih. Jenže včera se mi v autě rozsvítila kontrolka motoru, takže je v servisu. K Louiemu mě odvezl Rob a jistě by mě hodil i domů, jenže se pořád ještě snaží nějak zklidnit Maddoxe, což znamená, že musím buď počkat, nebo se svézt s někým jiným. Pozdě večer taxíkem sama nejezdím.

„Frankie,“ osloví mě Ren. „Odvezu tě.“

Zvednu oči a chvíli na něj jen upřeně civím. Šedé oči mu září jako mlha, která vás dokáže naprosto pohltnout a vyvolat ve vás spoustu otázek. Už mnohokrát jsem měla nepříjemný pocit, že bych se v nich dokázala zcela ztratit.

„On tě odveze,“ zopakuje Willa s úsměvem a začne se soukat do rukávů bundy. Ryder k ní zezadu přistoupí a pomůže jí, načež jí láskyplně stiskne paže a políbí na temeno hlavy. Takové nená-

padné gesto, a přesto tak plné lásky. Vmžiku mám pocit, jako bych viděla něco, co jsem vidět neměla.

„V L.A. se sice zas tak dobře nevyznám,“ pokračuje Willa, „ale pokud vím, Hawthorne je po cestě. Zůstáváme u Rena přes noc, takže se svezeme s vámi. Uděláme si v jeho novém minivanu party.“

To mě zaujme, takže se k němu obrátím. „Ty sis koupil minivan?“

Ren trochu zrudne, ale jinak zachová klid. „No jasně, koupil jsem si minivan. Mít Hondu Odyssey přece není žádná ostuda.“

Willa si odkašle a zazubí se, Ryderovi se smíchy roztřesou ramena. Pokouší se to také zamaskovat kašlem.

Na Renovi vidím, že zaujímá sebeobraný postoj, a okamžitě zalituju, že jsem vůbec něco říkala. Občas se mi to stává. Na něco se zeptám a lidi slyší... víc než jen otázku. Slyší kritiku, opovržení nebo provokaci. Už jsem vzdala snahu vysvětlovat, že můj mozek tyhle drobné nuance prostě nerozlišuje a že bych podobné významové odlišnosti do té otázky nedokázala vpravit, ani kdybych chtěla, protože lidi mi už mnohokrát jednoduše nevěřili. Místo vysvětlení slyší výmluvy. A tak jsem se o to přestala pokoušet a opakuju si, že přece nemůžu za to, že mě ostatní nechápou.

Jen několik mých nejbližších zná skutečný důvod, proč Frankie trochu bojuje se sarkasmem a občas nechápe vtipy. Proč se skrývá za maskou nepřístupnosti, proč při zápasech nosí ucpávky do uší, proč je až nezdravě posedlá Harrym Potterem, gumídky z kořenového piva, statistikami NHL, podkolenkami, proč má všechno oblečení jen v odstínech šedé a spoustu dalších proč...

Autismus.

„Zabírám si hudbu,“ vyhrkne Willa.

Ryder se přestane kašlavě smát a záupí. „Když Willa vybírá hudbu, vždycky si přeju, aby mi přestaly fungovat naslouchátka... Uuuf.“

Willa ho hravě šťouchne do břicha, pak ho pevně chytí za bradu a vrazí mu polibek na rty. „Pitomý dřevorubče. Akorát se mě snažíš naštvat.“

On se usměje a chytí Willu kolem pasu. „Možná.“

Odcházejí jako první a mávají všem členům týmu a jejich rodinám. Jakmile otevřou dveře, zavane k nám zvenčí čerstvý večerní vzduch. Ren přistoupí blíž ke mně. Opatrně sundá mou hůl z háčku pod barem a s úklonou mi ji podá. „Vaše žezlo, má paní.“

Výjimečně si dovolím se pousmát. „Slyšela jsem, že potají hltáš Shakespeara, Bergmane.“

„To vůbec není pravda,“ narovná se s úsměvem. „Nijak se s tím netajím.“

Ze rtů mi sklouzne překvapivý smích a Ren se rozzáří jasněji než kalifornské polední slunce. Najednou mi ale ten jeho sluníčkový úsměv ani trochu nevadí.

KAPITOLA 3

Ren

Playlist: „For the Time Being,” Erlend Øye

Doprovodím Frankie ke dveřím – ona si samozřejmě neodpustí mrzoutskou poznámku o tom, že je velká holka, která zvládne dojít od auta domů sama – a nasednu zpátky do minivanu. Sleduju, jak za sebou zavře dveře kanárkově žlutého bungalovu na 133. ulici, v předsíni se rozsvítí světlo a její silueta se postupně zkracuje, jak zachází hlouběji do domu.

Vycouvám z příjezdové cesty zpět na silnici a užívám si perfektní obraz couvací kamery.

„Taaakže,” zaculí se na mě Willa a zamrká na mě. Jakmile Frankie uvolnila místo spolujezdce, Willa ji objala na rozloučenou, sedla si místo ní a teď se pohodlně rozvaluje v sedačce a tázavě si mě prohlíží.

Doufám, že to nepovede tam, kam myslím.

„Randále,” nakloní se Willa blíž. „Měli bychom si promluvit o Frankie.”

Pevně sevřu volant oběma rukama. „Co je s ní?”

„No, víš. Mám ji celkem ráda. Chtěla bych si ji nechat. Líbí se mi její suchý humor a navíc ví *úplně* všechno o Harrym Potterovi, dokonce slyšela i o posledním přešlapu jeho autorky na twitteru...”

„Co to bylo tentokrát?” přeruší ji Ryder ze zadní sedačky.

„Jenom znovu ukázala, že člověk dokáže psát o kouzelnickém světě plném zakomplexovaných a cejchem poznamenaných postav, a přesto být zklamáním jako feministka, která vylučuje trans lidi.”

„Co to s těmi lidmi je?“ povzdechnu si.

Willa pokrčí rameny. „Kdo ví? Moc lidem škodí. Jeden by si myslel, že když o tom píše, projeví trochu víc sebereflexe.“

Ryder i já souhlasně zamručíme.

„Ale zpátky k Frankie,“ nedá pokoj Willa. „Viděli jste, jak se u Louieho vrhla na ten burger? Ráda bych měla v rodině ženu, která se dokáže zakousnout do burgeru se stejnou chutí jako já. Freya moc řeší zdraví a Ziggy jí jako vrabeček. Takže se koukej vrátit k těm dveřím, probud' svého vnitřního Vikinga, hoď si ji přes rameno a pověz jí, že teď patří k nám.“

Willa a Ryder zatím sice nejsou zasnoubení, ale všichni víme, že je to jen otázka času. Ona už patří do rodiny a zjevně jí záleží na štěstí nových příbuzných. Zavrtí se v sedačce, najde si novou polohu, opře si nohu o palubní desku a oprskle se na mě zazubí.

Nemůžu si však dovolit ani náznakem přiznat, že mě Frankie zajímá, protože kdybych to pověděl Wille, rozkecala by to do celého světa, což si v tuhle chvíli rozhodně nepřeju. Přeladím rádio na jinou stanici, abychom nezmeškali bluegrassovou hodinu. „Je mi fuk, jak dobrou pojistku na ty hnáty máš, Winnifred. Koukej je sundat z mojí palubní desky.“

Willa s povzdechem vrátí nohy na podlahu. „Soustřed' se. Mluvíme o Frankie.“

„Já se přece soustředím. Na řízení.“ Hodím pravý blinkr, kouknu do zrcátka a zahnu z Frankiiny ulice zpět na Hawthoren Boulevard.

„Kámo,“ zabručí Ryder. „Na Hawthorne *doleva* a pak doprava na Inglewood. Je to mnohem rychlejší.“

Rychle se na něj zamračím přes zpětné zrcátko. „Myslíš, že někdy přestaneš kecat ostatním do řízení?“

„Nepřestane.“ Willa se na něj přes rameno zakření. „Po stěhování do Tacomy jsme se kvůli tomu už párkrát pohádali, protože mi do řízení kecal neustále. Teď už nechávám řídit jeho a dělám, že je můj šofér. Jinak bych ho musela rozčtvrtit zaživa.“

Ryder se pousměje. „Mně ty hádky v autě zase tolik nevadily. Obyčejně z nich vyplynuly důsledky, které jsem moc rád protrpěl.“ „To by stačilo,“ naznačím rukou zvracení. „Tohle není žádný pornovan.“

Willa se chrochtavě zasměje. „Já pořád nechápu, proč sis koupil rodinný minivan.“ Spokojeně si povzdechne. „To jsi prostě ty.“

„Pořád někam vozím kluky ze Shakespearovského klubu. A navíc je tu spousta místa pro všechno moje vybavení...“

„A taky pro ty děti, co budete mít s Frankie.“

Nebýt sportovec s vynikající koordinací, nejspíš bych v tu chvíli naboural.

„Willo,“ ozve se ze zadní sedačky Ryder. „Trochu ho šetři.“

„Šetři? Vůbec nevím, co to slovo znamená.“ Pak se ke mně Willa znovu nakloní a štouchne mě do ramene. „Tak povídej, jak jste spolu vy dva daleko?“

„Začala pro Kings pracovat o rok dřív než já.“

„Takže ji znáš od samého začátku svojí profesionální kariéry. Hm.“ Willa přimhouří oči a podrbe se na bradě. „Zajímavý.“

„Willo,“ pokusí se ji Ryder znovu zastavit.

Ožene se po něm rukou, jako by byl obtížný hmyz, a ne mohutný chlap, který ji s klidem bude lechtat, dokud se nepočůrá. „Zdá se mi to, nebo jsi opravdu od nástupu ke Kings přestal randit?“ dotírá dál.

Upřeně sleduju silnici před sebou. „Stejně jako většina nováčků se od podpisu smlouvy plně soustředím na svojí kariéru.“

„Ale teď už nejsi nováček.“

„To ještě neznamená, že mám čas na románky.“

Zamračí se. „To ti nevěřím. Hrál jsi přece i při škole, ne? A *tehdy* jsi časově zvládal hokej, studium i holky.“

„Já ale na vysoký holku neměl.“ Aniž bych spustil oči ze silnice, zmáčknu postupně několik tlačítek, až najdu to, kterým se stahuje okýnko. Začínám se pod tím Williným křížovým výsledkem potit.

„Vyhýbáš se odpovědi. Narážím na to, žes měl čas randit. Nebo bych snad měla říct, žes jako správný renesanční romantik provázel lepší děvy krásami zamilovanosti?“

Zakoulím očima. „Drahá Wilhelmino, přál bych si, abychom si ještě více byli cizinci.“

Willa nakrčí nos. „Cože?“ Pak jí to dojde a praští mě do prsou. „Ty drzouně. Navíc to není pravda. Máš mě rád. Jsem tvoje nejoblíbenější skorošvagrová.“

„Jsi moje *jediná* skorošvagrová.“

„Randále, přestaň pořád odvádět řeč od tématu. Frankie se ti přece líbí, ne? To proto jsi od nástupu do týmu nebyl s nikým na rande.“

Zírám na silnici. Proč těch pár kilometrů k Manhattan Beach trvá tak dlouho?

Willa si zasněně povzdechne. „To je tak romantický. Ty se kvůli ní soužíš.“

Ryder mi ze zadní sedačky soucitně poklepe na rameno. Nečekám, že se do toho vloží. Je z nás všech nejtišší, a když je Willa v ráži, stejně není možné ji zastavit.

„Willisi,“ podívám se na ni během čekání na zelenou, „Frankie bere svou práci neuvěřitelně vážně. Zná ji tři roky a za tu dobu je naprosto jasné, že jsem pro ni jen jeden z kluků, součást práce. Práce, jejíž pravidla jasně říkají, že vztahy mezi hráči a dalšími členy týmu jsou nežádoucí.“

Zelená na semaforu mě zachrání od intenzivního pohledu jejích jantarových očí. „Zajímavá odpověď.“ Pak se opře do sedačky a otevře si okénko, takže do auta pronikne čerstvý závan teplého jarního vzduchu.

„Co je na tom zajímavé?“ zeptá se Ryder.

Willa se zazubí. „To, že to ve skutečnosti vlastně žádná odpověď nebyla.“

Na rozdíl od většiny spoluhráčů – a věřte mi, že mi to dávají pěkně sežrat – jsem od malička nesnil o dráze profesionálního hokejisty. Pocházím z velké švédsko-americké rodiny nadšenců do fotbalu, jak tomu říká mámina evropská větev rodiny, nebo socceru, jak stejnou hru nazývají Američané.

Ryder, který se narodil hned po mně, hrál v univerzitní reprezentaci se zaslouženou jistotou, že se bude fotbalu věnovat profesionálně, jenže v prváku mu bakteriální meningitida poškodila sluch i sebevědomí natolik, že s hraním skončil. Freya na univerzitě také hrála za reprezentaci, ale nakonec pověsila kopáčky na hřebík, udělala si doktorát a věnuje se fyzioterapii. Říká, že si fotbal nezamílovala natolik, aby mu obětovala svůj život. Axel, můj starší bratr, hrál na střední a dodnes působí v amatérské lize.

Moji dva mladší bratři, Viggo a Oliver, jsou oba skvělí, ale jen Oliver hraje na univerzitní úrovni. Viggo se rozhodl, že na vysokou nepůjde, a teď kope v amatérské lize stejně jako Axel. Ziggy, náš benjamínek, je o světelné roky dál než její spolužáci na střední a působí v národní ženské reprezentaci pod dvacet let. Sní o tom, že jednoho dne bude hrát v ženském olympijském týmu, a pokud bych snad pochyboval o jejím nadání – což nepochybuju –, její paličatost by mě přesvědčila, že se tam dostane.

Já fotbal taky hrál a měl jsem ho rád. Byl jsem v něm dobrý, ale nikdy jsem ho vysloveně nemiloval. Na střední jsem si s nikým ve fotbalovém týmu moc nesedl, a přestože jsem exceloval v bráně, nikdy jsem tomu úplně nepropadl. Přistěhovali jsme se sem z Washingtonu a jako vysoký zrzoun, který má rád poezii, divadlo a nerad se s ostatními kluky baví o holkách, který nesnáší mocenské boje a nefér rvačky v šatnách a na chodbách, jsem mezi kluky z Kalifornie jednoduše moc nezapadl.

Ve druháku si mě na jednom večírku mých rodičů všiml tátův kolega, očividně ve mně spatřil potenciál a zeptal se mě, jestli bych nechtěl zkusit hokej. Doktor Evans trénoval ve volném čase tým

kluků stejně starých jako já a nabídl mi, že mi dá pár soukromých lekcí a uvidíme, jestli mě to zaujme.

Jakmile jsem si poprvé zavázal brusle a naskočil na led, uchvátila mě vznešenost a plynulost, jimiž se hokej liší od fotbalu. Jakmile jsem si vzal do ruky hokejku a rozjel se s pukem po ztichlém ledu, jako bych konečně našel své přirozené prostředí. Hokej mi vlil život do žil a stejně na mě působí dodnes.

Každý den se musím štípnout, abych se přesvědčil, že to není sen a opravdu takhle žiju. Že dostávám zapláceno za hraní hry, kterou miluju, že mě obdivují malí kluci a že občas můžu pomoci znevýhodněným hráčům nebo fanouškům. A také že v práci denně potkávám Frankie.

Byla jedním z prvních lidí, s nimiž jsem se po podpisu smlouvy seznámil. Potom co jsem konečně prošel kolečkem všech formalit, uviděl jsem ji ve dveřích. Nesla se s tou svou kouřově zbarvenou holí a v nových teniskách Nike v týmových barvách. Pohled na ni mi vyrazil dech víc než jakýkoli náraz na hrazení.

Posadila se proti mně, vysvětlila mi, jak se mám starat o své sociální sítě, jak tweetovat a postovat na instagramu, jak se zapojovat a jak jí pomáhat v práci během tréninků a zápasů.

Nejlepší bylo, když mě sjela kritickým pohledem a prohlásila: „Předem se omlouvám, že to řeknu, ale jestli si někdy vyfotíš ptáka a vystaviš ho na kterékoli sociální síti, nebo ho pošleš nějaké ženě, osobně se postarám o to, abys příště už neměl co fotit a vystavovat. Rozumíš tomu?“

Pak se okamžitě vrátila k chladné zdvořilosti, jako by mi právě nepohrozila kastrací, byť z dobrého důvodu. Vzpomínám si, že jsem se pokoušel poslouchat, co říká, aniž bych jí zíral na pusu. S tím mám problém dodnes.

Otevrou se dveře masérny a ozve se známé: „Ren Zenzero.“ Frankie to vyslovuje s přehnaným důrazem na první slabiku.

Ihned zvednu hlavu z masážního stolu. Nemám ponětí, proč mi tak říká. Víím, že to zní italsky a párkrát už jsem si to málem

vygooglil, ale vlastně se tak trochu bojím zjistit, co to znamená. Vím jen tolik, že kdykoli to slovo vyřkne, ztuhnou mi všechny svaly v těle a zježí se mi chloupky na krku a pažích. Zní to nenuceně a důrazně zároveň – další důkaz, že Frankie je Italka jak řemen, kdyby snad její jméno nestačilo.

Francesca Zeferino. Pokud jí ovšem řeknete jinak než Frankie nebo Franku, štípne vás do bradavky takovou silou, až vám vhrknou slzy do očí. Vlasy jí spadají do poloviny zad jako kávově zbarvený hedvábný závoj. Má nádherně nazlátlou pleť, která září, jako by byla podsvícená zevnitř, velké oříškové oči, husté tmavé řasy, růžové rty a neskutečně hluboký důlek v levé tváři.

Frankie se zastaví u masážního stolu, zvedne svoji hůl a praští mě s ní přes zadek.

„Au!“ vyjeknu.

John, jeden z našich trenérů, je na Frankiin autoritářský přístup k hráčům zvyklý, takže jen zvedne ruce a couvne. „Fňukat můžeš až potom, co s tebou skončí.“

Tázavě se podívám na Frankie. „Čím jsem si to zasloužil?“

„Tvůj Shakespearovský klub se zítra chystá *hromadně* na zápas. A já o tom nevím.“

Hned se mi sevře žaludek. Tohle se nemělo dostat ven. Okamžitě zrudnu na krku i ve tvářích. Tohle je jedna z nevýhod zrzavých vlasů a zrzků obecně. Táta a Ziggy, kteří jsou také zrzaví, to moc dobře vědí. Emoce jednoduše nijak neschováte, máte je vepsané na kůži.

Nervózně polknu a pomalu se posadím. „Od koho to máš?“

„To není důležité.“ Frankie se opírá o hůl a přísně se na mě dívá. „Málem jsem promeškala *obrovskou* příležitost. Co tě to napadlo, tajit mi to? Máš představu, kolik mám nápadů? Během těch pěti minut, co o tom vím, jsem už...“

„Frankie.“ Opřu se lokty o kolena a nakloním se blíž k ní. Vzhledem k její výšce a vzhledem k tomu, že stojí hned vedle stolu, se střetneme pohledy a téměř se dotýkáme nosy.

Na okamžik mi hledí do očí a záblesky stříbra a jantaru mizí, jak se jí rozšiřují zorničky. Pak zamrká, o krok couvne a odkašle si. „Ano?“

„Frankie, tahle část mého světa... je soukromá.“

„Proč?“ Naklání hlavu na stranu, jako bych ji skutečně zmátl. Jako by nechápala rozpor, který většina lidí vidí mezi tím, kdo jsem tady – bývalý nováček roku, náhradní kapitán, Viking na ledě –, a mým druhým já, které se vyžívá v Shakespearovi a předcítání poezie.

„Nestydím se za ně ani za svoje zájmy, ale ti lidé nestojí o kameru ani záři reflektorů. Jsou na tom podobně jako já – jakákoli nechtěná pozornost jim okamžitě připomene pozornost, které se jim dostávalo v minulosti.“

Frankie ke mně popojde o krůček blíž. „Zenzero, ty mi chceš říct, žeš byl na střední outsider? Že se kamarádíš s outsidery?“

„Ano.“

Věnuje mi jeden ze svých vzácných úsměvů, který okamžitě odhalí ďolíček v její tváři. Bůh mi pomáhej, ten ďolíček ne.

„Chceš mi říct...“ Pátravě se mi dívá do očí. „Myslíš to vážně? Ty? Tebe na střední šikanovali? Tys...“

„Nezapadal. Přesně tak. A ne všem členům Shakespearovského klubu se podařilo z této škatulky vymanit. Nechci je dostat do nepříjemné situace, chápeš?“

Frankie si zakryje pusou dlaní. „Jasně,“ zamumlá.

„Ty se mi směješ?“

Zavrtí hlavou. „Bavím se tvou roztomilostí.“ Aspoň mám pocit, že mumlá tohle.

Nevím, jestli se mám rozesmát, nebo urazit. „Frankie, jak dlouho mě znáš? Copak nemám na čele napsáno *Podivín*?“

Zachrochtá do dlaně a znovu zavrtí hlavou.

„Na to, že by se tvoje práce měla plně zakládat na sociální vnímavosti, jsi tady přehlédla spoustu náznaků.“

Vtom se Frankie přestane smát a svěsí ruku. „Občas...“ Na prázdno polkne a začne si pohrávat s přívěskem, který nosí skoro

pořád. Jedná se o několik kovových proužků a dalších tvarů, které si různě proplétá mezi prsty. Dělává to často, jako by ji to uklidňovalo.

„Občas v lidech nečtu úplně správně,“ přizná tiše. „Omlouvám se. Nesmála jsem se ti. Bylo to příjemné překvapení. Myslela jsem, že tvoje záliba v Shakespearovi je projevem... excentričnosti. Ale když mi teď říkáš, že má mnohem hlubší kořeny, budu respektovat, že je to soukromá věc.“

Vyhne se mému pohledu a místo toho se zaměří na několik žmolků na rukávu, které smete prsty.

Najednou mi přijde, že její slova neladí s jejím vzezřením. Zní, že je v pohodě, ale tváří se, jako bych jí právě podtrhl koberec pod nohama. Cítím výčitky, ale současně zvědavost. Co přede mnou skrývá?

Chystám se vstát, ale Frankie mi přitiskne dlaň k hrudi a překvapivou silou mě zatlačí zpět. „Zpátky k tvému Shakespearovskému klubu. Léta šikany. Potřebuju podrobnosti. Potřebuju tolik podrobností...“

„Šílenej Frank.“ Do masérny nakráčí Matt a jde přímo k nám. Mně si ani nevšimne a vůbec mu nevádí, že přerušil náš rozhovor. Natáhne před sebe ruku. „Přišel jsem si sypat popel na hlavu a omluvit se.“

Okamžitě se ve mně vzedme vlna vzteku. Za to, co včera předvedl u Louieho, mám pořád chuť škrtit ho tak dlouho, až mu ty jeho slizké hnědé oči vylezou z důlků.

„Vše odpuštěno,“ odpoví mu Frankie a přijme podanou ruku. Stiskne ji tak silně, až sebou Frankie trhne.

Napjatou chvíli přeruší svým příchodem Andy s Krisem. Matt uvolní stisk právě ve chvíli, kdy Kris natáhne gumu Mattových šortek a s prasknutím ji zase pustí.

„Pitomče!“ okřikne ho Matt.

Kris si ho nevšímá a jde si plácnout s Frankie, která mu gesto oplatí. „Čau, Frankie.“

„Frank Taaank,“ zvolá Andy.

Frankie s úsměvem sleduje, jak se ti dva okamžitě vrhnou ke stejnému masážnímu stolu – jako správní přehnaně soutěživí troubové. Kris podrazí Andymu nohu, ale Andy ho strhne na zem s sebou. Pak se po sobě chvíli s funěním válí na protahovací žíněnce.

Frankie vytáhne telefon, rychle si je vyfotí, s úsměvem si fotku prohlédne a povzdychne si. „Díky vám mám vážně jednoduchou práci, pánové.“

„Frankie.“ Dveře od trenérské místnosti se opět rozletí a vyjde z nich Millie, jedna z asistentek, která pracuje na půl úvazku kde-si v korporátu a na půl úvazku tady na recepci. Je to čiperná pětasedmdesátnice a nadšená čtenářka. Vloni oficiálně vstoupila do Shakespearovského klubu. „Musíš si jít přeparkovat auto, zlato. Opravují silnici.“

„Cože?“ zaúpí Frankie. A ten zvuk... mi rozechvěje slabiny.

Odkašlu si a musím si vybavit zvlášť traumatizující vzpomínku, v níž hrají roli Viggo, Oliver a rodinné balení majonézy, abych svému tělu zabránil v další reakci. „Přeparkuju ti to, Frankie.“

„Já to zvládnu.“ Ve dveřích se ještě otočí a ukáže na mě holí. „Ještě jsem s tebou neskončila, Bergmane. Chci odpovědi.“

Nevinně se na ni usměju. „Jasná věc.“

Frankie s brbláním obejde Millie, která dál drží dveře. Ukáže na mě prstem. Jdu ve Frankiiných stopách a zastavím se až ve chvíli, kdy Frankie zahne za roh a já jsem dost blízko na to, abych slyšel Milliin šepot: „Setkání klubu příští týden platí?“

„Ne, uvidíme se o týden později. Za dva týdny.“

Usměje se a popostrčí si na nose brýle. „Vida, ještě že jsem se zeptala. Musím přiznat, že *Jak se vám líbí* čtu poprvé a jsem z toho trochu zmatená. Všichni jsou zamilovaní, ale žádná dvojice není spolu a každý něco skrývá.“

„Tohle je Shakespearova verze romantické komedie. Na konci se všechno vyjasní.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vždycky jen ty.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.